

Ririro

Maya de Bij en de vlinder

Haar avontuur met de spin gaf Maya iets om over na te denken. Ze nam zich voor om in de toekomst voorzichtiger te zijn en niet zo roekeloos en overhaast te werk te gaan.

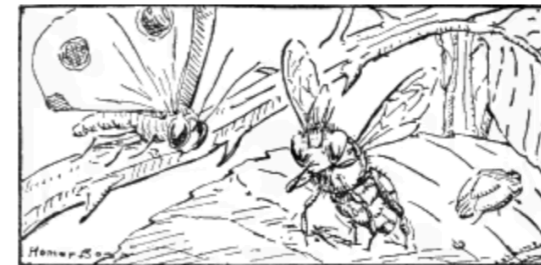
Cassandra's waarschuwingen om voorzichtig te zijn voor de grote gevaren die de Bijen bedreigen, moest ze toch wel serieus nemen. En er waren genoeg mogelijkheden om te ontdekken, de wereld was zo'n grote plaats. Er was zoveel te doen en te zien voor een kleine Bij.

Vooral 's avonds, als de schemering viel en Maya helemaal alleen was, dacht ze hierover na. Maar de volgende ochtend, als de zon scheen, vergat ze meestal alles weer waar ze zich zorgen over had gemaakt. Haar verlangen naar nieuwe ervaringen dreef haar dan weer in de vrolijke roes van het leven.

Op een dag ontmoette ze een heel nieuwsgierig wezen. Het was hoekig maar plat als een pannenkoek. Zijn omhulsel zag er verder nogal netjes uit maar of het vleugels had, dat was niet helemaal duidelijk. Het vreemde kleine beest zat doodstil op het schaduwrijke blad van een frambozenstruik met zijn ogen half gesloten, schijnbaar verzonken in meditatie. De heerlijke geur van de frambozen verspreidde zich door de lucht. Maya wilde weten wat voor soort dier het was. Ze vloog naar het naastgelegen blad en vroeg: "Hoe gaat het?" De vreemdeling antwoordde niet.

"Nou, hoe gaat het met je?" En Maya gaf zijn blad een tikje. Het platte voorwerp trok één oog open, richtte het op Maya en zei:

"Een Bij. De wereld is vol Bijen", en sloot zijn oog weer.

"Wat een bijzonder beest is dat zeg", dacht Maya, en ze was vastbesloten om het geheim van de vreemdeling te achterhalen. Het wekte haar nieuwsgierigheid meer dan ooit op! Dus ze probeerde het met honing. "Ik heb genoeg honing", zei ze. "Mag ik je wat aanbieden?" De vreemdeling opende zijn ene oog en keek Maya een ogenblik of twee peinzend aan. "Wat gaat het deze keer zeggen?" vroeg Maya zich af.

Maar dit keer kwam er helemaal geen antwoord. Het ene oog ging alleen maar weer dicht en de vreemdeling zat heel stil, strak op het blad, zodat je zijn pootjes niet kon zien. Je zou bijna denken dat het beest met een duim plat was gedrukt. Maya besepte natuurlijk dat de vreemdeling haar wilde negeren, maar - je weet hoe de kleine Bij is - ze houdt er niet van om genegeerd of afgesnauwd te worden, vooral als ze nog niet heeft ontdekt wat ze wil weten.

"Wie je ook bent," riep Maya, "ik kan je vertellen dat insecten de gewoonte hebben elkaar te begroeten, vooral wanneer één van hen toevallig een Bij is." Het insect bleef zitten zonder te bewegen en deed zijn ene oog niet open. "Het is zeker ziek", dacht Maya. "Wat afschuwelijk om ziek te zijn op een mooie dag als deze. Daarom blijft hij natuurlijk ook in de schaduw." Ze vloog naar het blad en ging naast het wezen zitten. "Voel je je niet lekker?" vroeg ze, zo vriendelijk mogelijk.

Hierop begon het grappige schepsel weg te bewegen. "Bewegen" is het enige woord om te gebruiken, want het liep, rende, vloog of huppelde niet echt. Het ging voort alsof het door een onzichtbare hand werd geduwd.

"Het heeft geen poten. Daarom is het zo boos", dacht Maya.

Toen het de stengel van het blad bereikte, stopte het even, ging weer verder en tot haar verbazing zag Maya dat het een klein bruin druppeltje op het blad had achtergelaten.

"Wat raar", dacht ze. Maar toen sloeg ze snel haar hand voor haar neus en hield haar neus stevig dicht. Er kwam een enorme stank van de kleine bruine druppel. Maya viel bijna flauw. Ze vloog zo snel ze kon weg en ging op een framboos zitten, waar ze haar neus nog steeds dicht hield en beefde van walging en opwinding.

"Dat is goed voor je", riep iemand boven haar en lachte. "Waarom zou je een stinkwants ook aanraken?"

"Niet lachen!" riep Maya.

Ze keek op. Een witte Vlinder was neergestreken op een dunne, wiegende tak van de frambozenstruik en deed langzaam zijn brede vleugels open en dicht. Hij zat stil en gelukkig in de zonneschijn. De Vlinder had zwarte hoeken aan zijn vleugels en ronde zwarte vlekken in het midden van elke vleugel. Ach, wat mooi, wat mooi! Maya vergat haar

ergernis. En ze was ook blij om met de Vlinder te praten. Ze had er nog nooit kennis mee gemaakt, hoewel ze er heel veel voorbij had zien vliegen.

"O," zei ze, "waarschijnlijk heb je gelijk als je lacht. Was dat een stinkwants?"

"Dat was het," antwoordde hij, nog steeds glimlachend. "Het soort persoon om bij weg te blijven. Jij bent waarschijnlijk nog heel jong?"

"Nou," merkte Maya op, "zo zou ik dat niet precies willen zeggen. Ik heb veel meegemaakt. Maar dat was wel het eerste exemplaar van dat soort dat ik ooit ben tegengekomen. Kun je je voorstellen dat jij zoiets zou doen als de stinkwants deed?"

De Vlinder moest weer lachen.

"Weet je wat het is", legde hij uit, "stinkwantsen houden het graag voor zichzelf. Ze zijn niet erg populair, dus gebruiken ze de geurige druppel om de aandacht op zich te vestigen. Zonder die druppel zouden we waarschijnlijk al snel hun bestaan vergeten. Het dient als een herinnering. En ze willen herinnerd worden, hoe dan ook."

Maya praatte verder met de Vlinder:

"Wat zijn je vleugels mooi, echt zo prachtig", zei Maya. "Mag ik mezelf voorstellen? Maya, van het volk van de Bijen."

De Vlinder vouwde zijn vleugels samen en het zag eruit als slechts één vleugel die recht in de lucht stond. Hij maakte een lichte buiging.

"Fred", zei hij laconiek.

Maya staarde de Vlinder verwonderd aan.

"Vlieg eens een stukje", vroeg ze.

"Zal ik wegvliegen?"

"Oh nee. Ik wil gewoon je grote witte vleugels zien bewegen in de blauwe lucht. Maar laat maar. Ik kan wachten tot later. Waar woon jij?"

"Nergens speciaal. Een vaste woning is te vervelend. Het leven werd pas echt verrukkelijk toen ik in een Vlinder veranderde. Daarvoor, toen ik nog een rups was, zat ik de hele dag in de kool, en het enige wat we deden, was eten en kibbelen."

"Wat bedoel je precies?" vroeg Maya verbijsterd.

"Vroeger was ik een rups," legde Fred uit.

"Dat is nooit mogelijk geweest!" riep Maya.

"Wel, wel", zei Fred, met zijn beide voelsprietten recht op Maya wijzend, "iedereen weet dat een Vlinder eerst een rups is. Zelfs mensen weten het."

Maya was volkomen perplex. Zou zoiets echt kunnen?

"Je moet het echt duidelijker uitleggen", zei ze. 'Ik kon niet zomaar aannemen wat je zegt. Dat kun je niet van mij verwachten."

De Vlinder ging naast het Bijtje op de slanke wiegende tak van de frambozenstruik zitten en ze wiegden samen in de ochtendwind. Intussen vertelde hij haar hoe hij het leven als rups was begonnen en toen, op een dag, toen hij zijn laatste rupsen-huid had afgeworpen, hij eruit kwam als een pop.

"Na een paar weken," vervolgde hij, "werd ik wakker uit mijn donkere slaap en brak ik door het omhulsel van de pop. Ik kan je niet vertellen, Maya, wat een gevoel er dan over je heen komt als je na zo'n tijd ineens de zon weer ziet. Ik had het gevoel alsof ik smolt in een warme gouden oceaan, en ik hield zoveel van mijn leven dat mijn hart ervan begon te bonzen."

"Ik begrijp het, helemaal", zei Maya, Dat gevoel had ik ook toen ik voor het eerst het alledaagse leven van onze Bijenstad verliet en de helder geurende wereld van bloesems in vloog." De kleine Bij zweeg een tijdje, denkend aan haar eerste vlucht. Maar toen wilde ze weten hoe de grote vleugels van de Vlinder konden groeien in de kleine ruimte van het omhulsel van de pop.

Fred legde het uit.

"De vleugels zijn helemaal samengevouwen net als de bloembladeren van een bloem in de knop. Als het weer helder en warm is, moet de bloem opengaan, hij kan het niet helpen en de bloembladeren ontvouwen zich. Dus mijn vleugels waren eerst opgevouwen en werden vervolgens uitgevouwen. Niemand kan de zon weerstaan als die schijnt."

"Nee, nee, niemand kan de zonneschijn weerstaan", mijmerde Maya, terwijl ze naar de Vlinder keek die in het gouden licht van de ochtend zat, zuiver wit tegen de blauwe lucht.

"Mensen verwijten ons vaak dat we lichtzinnig zijn", zei Fred. "Maar wij zijn echt blij - alleen dat - gewoon blij. Ze zouden niet geloven hoe serieus ik soms over het leven nadenk."

"Vertel me wat je allemaal denkt."

"O", zei Fred, "ik denk aan de toekomst. Het is heel interessant om over de toekomst na te denken. Maar nu zou ik graag willen vliegen. De weiden op de heuvel staan vol met duizendblad en andere mooie bloemen, alles staat in bloei. Ik zou daar graag bij zijn, weet je."

Dit begreep Maya heel goed dus ze zeiden gedag en vlogen weg in verschillende richtingen. De witte vlinder wiegde stil alsof hij werd voortgedreven door de zachte wind. En de kleine Maya vloog, met het ongemakkelijke gezoem van de Bijen rond een bloem. Het geluid dat we horen op mooie dagen en waar we altijd aan terugdenken als we aan de zomer denken.